

davidovy hvězdy

kristina ohlssonová

FLEET

Kristina Ohlssonová

Davidovy hvězdy

davidovy hvězdy

kristina ohlssonová

Copyright © Kristina Ohlsson, 2013
Published by agreement with Salomonsson Agency
Translation © Luisa Robovská, 2015

ISBN 978-80-7473-326-0 (PDF)

Se setměním přicházel strach. David nenáviděl noci. Vzdálenost mezi jeho pokojem a bezpečím panujícím v ložnici rodičů mu někdy připadala nepřekonatelná. Často se raději schoval pod peřinu, než aby se odvážil do temné chodby za dveřmi.

Všiml si, že mamince dělá jeho strach ze tmy starosti. Občas, když se mu zdálo něco obzvlášť děsivého, křičel nahlas ze spaní. To maminka vždycky hned přispěchala, hladila ho po čele a šeptala mu, že se nemá čeho bát. Rozsvítila lampičku na nočním stolku a vytáhla rolety.

„Nic tam není, Davidku. Nic, co by ti mohlo ublížit. Podívej se.“

Žádala to, co od svých dětí požadují všichni rodiče. Aby se podíval do tmy. Aby pochopil, že mu zvenku nic nehrozí.

Jenže David se nebál něčeho, co by bylo vidět pouhým okem. Báł se toho, čeho si člověk všimne, až když je pozdě. Děsivého přízraku číhajícího ve tmě a v tichu, před nímž není úniku.

Začal s tím Avital. Vyprávěl Davidovi o chlapci, který nenávidí děti a číhá v drsné krajině prostírající se kolem jejich vesnice. Říká se mu Papírový chlapec.

„Přes den spí a budí se se západem slunce,“ pošeptal mu Avital jednoho dne, když se schovali do jeho boudy

na stromě, protože se Davidovi ještě nechtělo domů.
„Vždycky si vyhlédne nějaké dítě, a to taky dostane.“

Davidovi se sevřel žaludek.

„A podle čeho si je vybírá?“ zeptal se šeptem.

„To právě nikdo neví. Může si přijít pro kohokoli.“

David se pokusil zahnat strach mávnutím ruky.

„Kecáš,“ obvinil kamaráda.

Podlaha boudy byla tvrdá a dovnitř foukal studený vítr. David měl na sobě jen šortky a tričko s krátkým rukávem. Cítil, jak mu naskakuje husí kůže.

„To teda nekecám,“ ohradil se Avital.

Avital byl vždycky odvážnější. Ničeho se nebál a vždycky byl připravený být se za to, co si umanol. Ale taky to byl dobrý kamarád. Aspoň to říkal Davidův táta. Že až Avital vyrostne, bude z něj dobrý voják. Že takové, jako je on, jejich země potřebuje. Svůj názor na Davidovu budoucnost otec nevyslovil, David si však domyslel, že se od Avitalovy nejspíš bude zásadně lišit.

„Přichází v noci, když spíme,“ pokračoval Avital.

„Číhá za oknem, a když to nejméně čekáme, vlezte si pro nás. Takže si radši dávej pozor a nikdy nespí s otevřeným oknem.“

Ta slova Davidovi v hlavě pevně zakořenila. Ne a ne se jich zbavit.

Od té doby vždycky na noc zavíral okno.

Ovšem s příchodem léta, kdy zemi zaplavilo obvyklé sucho a horko, došla jeho mamince trpělivost.

„Vždyť se z toho horka rozstonáš, Davídku. Musím ti tu trochu vyvětrat.“

David mamince časem přestal odporovat. Nechal ji vždycky okno otevřít a potom počkal, až si půjde lehnout. Sotva dům utichl, opatrně vstal a okno zase zavřel. Teprve pak dokázal usnout.

Později se ovšem dozvěděl, že to byla chyba. Že ani se zavřeným oknem není v bezpečí.

„Někdy ho popadne vztek, a to má pak děsnou sílu. Nezastaví ho žádné okno ani dveře. Dokonce ani zeď. Člověku nezbyvá než doufat.“

„Doufat v co?“

„Že si vybere jinou oběť.“

To rozhodlo. Od té doby byl Davidův strach ze samoty větší než strach z temné chodby vedoucí do ložnice k rodičům. Chodil si k nim lehnout každou noc a oni ho odmítli jen tehdy, když ho náhodou předběhla jeho mladší sestřička.

„Pojď ke mně, miláčku,“ pošeptala mu pokaždé maminka a odhrnula peřinu, aby se k ní mohl přitulit.

Ani potom však David nemohl usnout. Spánek se většinou dostavil až pár hodin před svítáním, což s sebou neslo další nepříjemnosti. Nedávno začal chodit do první třídy a usínal při vyučování. Učitelé si o něj dělali starosti a přesvědčili rodiče, aby vzali chlapce na prohlídku k lékaři.

„Váš syn je jen vyčerpaný,“ konstatoval pediater. „Dopřejte mu pár dní odpočinku a bude zase jako rybička.“

David tedy zůstal týden doma a paní učitelka pověřila Avitala, aby mu nosil sešity a domácí úlohy. David učitelku proklínal, proč ten úkol svěřila zrovna Avitalovi. Za nic na světě nechtěl poslouchat další strašidelné historky. Neměl však na vybranou.

Jednoho dne, když už byl Avital na odchodu a zapínal si aktovku, se jakoby mimochodem zeptal:

„Tak co? Už jsi ho viděl?“

David zuřivě zavrtěl hlavou.

„Tak to určitě brzo přijde,“ předpověděl Avital.

Jeho proroctví se však naplnilo až mnohem později.

Uběhlo mnoho let. David s Avitalem dospěli, opusťli rodnou vesnici a shodou okolností se ocitli ve stejném kibucu.

Teprve tehdy Papírový chlapec přišel. Z kibucu se ztratilo dítě. Deset dní a deset nocí ho všichni dospělí

hledali. Za pomoci policie a vojáků. Nakonec našli jeho tělo. Tak znetvořené, že dětem odmítli povědět, co se mu stalo.

Děti to však věděly.

David s Avitalem, tehdy už dospělí muži, si mlčky vyměnili vědoucí pohled. Bylo jim jasné, co se stalo. Že v tom má jistě prsty Papírový chlapec. A že je jen otázkou času, kdy udeří znovu.

KONEC

Útržek I

Žena, jež dosud neví, že na ni za rohem číhá peklo, si svižně vykračuje po chodníku. Z černého nebe padá sníh a usazuje se jí na ramenou jako andělské slzy. V ruce nese pouzdro s violoncellem. Má za sebou dlouhý den a těší se domů.

Na rodinu.

Na spící děti a manžela čekajícího na ni s vínem a kupovanou pizzou. Možná dokonce pocítuje klid. Zdá se totiž, že drama, které ji tak dlouho zaměstnávalo, konečně dospělo ke konci. Teprve teď si uvědomuje, jak moc ji tížilo. Už se nemůže dočkat, až to bude mít za sebou. Odteď bude všechno jinak.

Dlouhými kroky se blíží k domovu. Čím je blíž, tím kráčí svižněji. Už aby byla doma. Odpočine si. Nabere nové síly.

Vtom se ozve ten zvuk. Prořízne zimní ticho a zasáhne ji jako úder kladivem.

Hlasité kvílení sirén. Blikající majáčky.

Řev motorů, když se těsně kolem ní proženou sanitka a policejní auto.

Najednou ví jistě, kam mají namířeno.

K ní domů.

Rozběhne se. Takhle rychle ještě nikdy neběžela. Utíká jako o život vstříc smrti. Sníh tlumí její kroky a dech

se mění v hustou páru. Zabočí za poslední roh a znovu spatří modré světlo. A spoustu lidí. Muže i ženy v uniformách. Na chodníku i ve vozovce. Hlasité výkřiky a napjaté výrazy ve tváři. Plačící žena. Muž křičící na řidiče auta, aby do prdele zaparkoval někde jinde.

Vtom si jí všimnou.

Je jako rozjetý nákladní vlak. Nikdo ji nedokáže zadržet. Někteří se o to přesto pokusí, ona jim však o milimetr unikne. Vřítí se otevřenými dveřmi do domu a vrhne se ke schodům.

Tam v plné rychlosti narazí do muže v uniformě.

Ozve se tupá rána a ona upadne. Pokusí se vstát, ale drží ji paže, které si nejspíš namlouvají, že jsou silnější než paže zoufalé matky.

„Teď tam nemůžete. Počkejte chvíli...“

Ženu však ani nenapadne čekat. Bez přemýšlení muže skolí jediným kopnutím do rozkroku, vstane a běží dál. Výš. Za sebou slyší jakoby v mlze jeho hlas:

„Vyklouzla mi! Chytte ji!“

Brzy zdolá všechny schody a stojí přede dveřmi svého bytu. Teď se dozví, co se stalo.

Že její muž a děti jsou po smrti.

Že jí nic nezbylo.

Bude jen tiše stát na prahu pokoje a pozorovat hořečnou aktivitu kolem sebe, snahu o záchranu něčeho, co už zachránit nelze. Tak si ten pohled všichni přítomní zapamatují.

Jak stojí mlčky ve dveřích, na sobě zasněžený kabát a v rukou pouzdro s nástrojem.

DŘÍVE

Den první

Středa 25. ledna 2012

Efraim Kiel měl dva úkoly. Za prvé najít nejvhodnějšího kandidáta na post nového bezpečnostního šéfa Šalamounovy obce, což byla jedna ze židovských obcí ve Stockholmu. Na druhý úkol raději ani nechtěl pomýšlet. Po splnění obou se vrátí do Izraele. Nebo ho vyšlou zase jinam. Jen zřídka kdy věděl, jak dlouho bude na cestách.

Vlastně by na tom nemělo být nic těžkého. Kolikrát už ho vyslali na podobnou misi? Nespočetněkrát. A kolikrát při ní narazil na podobné těžkosti? Ani jednou.

Šalamounova obec se na Mosad obrátila sama. V posledním roce totiž došlo k několika znepokojivým událostem. Obec musela čelit několikanásobné sabotáži a pokusům o atentát, jež byly dokonce namířené i proti židovské škole. Nikdo netušil, proč se bezpečnostní situace natolik vyostřila zrovna ve Stockholmu. A vlastně to ani nebylo podstatné. Klíčové bylo minimalizovat další rizika. Jedním z opatření bylo i vypsání výběrového řízení na nového, kompetentnějšího bezpečnostního šéfa. Efraimovým úkolem bylo ho najít.

Efraim dobře věděl, koho hledá.

Schopného vůdce.

Dobrý tým musí mít v čele zásadového a akceschopného člověka s citem pro určování priorit a strategická

rozhodnutí, a především někoho, koho by si jeho podřízení mohli vážit. Sebelepší životopis nedokázal vykompenzovat vlastnosti vyvolávající v týmu pohrdání.

Nalézt takového uchazeče se ukázalo být velmi obtížné. Každému z kandidátů něco chybělo. Nejčastěji ztroskotávali na nedostatku potřebných zkušeností a morální zásadovosti. Jeden za druhým odpadávali a Efraima začínal tlačit čas.

„Máme přece ideálního kandidáta. Proč ho odmítáte?“ nechápal předseda Šalamounovy obce.

„Protože může nastoupit až v létě,“ odvětil Efraim. „To je příliš pozdě. Nemůžete být půl roku bez bezpečnostního šéfa.“

Pohledem sklouzl k oknu, za nímž se z černých mráčen snášel k zemi bílý nadýchaný sníh. Stockholm a Tel Aviv v zimě se nedaly srovnat. Efraim ještě před pár dny trávil večer na zahrádce u sklenky vína. Ovšemže i Švédové mají své rituály a zvyky. Efraim se doslechl, že v zimě občas venku grilují párky a popíjejí horkou čokoládu. To mu připadalo jako nanejvýš směšná tradice. Nemluvě o tom, že sám nejí vepřové maso a nikdy by ho nenapadlo míchat maso a mléko.

„Musíme vybrat někoho jiného,“ prohlásil a přitom se přemáhal, aby zachoval alespoň jakžtakž diplomatický tón. „Někoho, kdo má potřebné zkušenosti a může nastoupit hned.“

Předseda obce zalistroval složkou životopisů. Uchazečů sice nebylo mnoho, ale zase ne tak málo, aby neměli z čeho vybírat. Efraim věděl, že předseda obce měl v poslední době plné ruce práce. Šalamounova obec i pod ni spadající škola se přestěhovaly do nových prostor v ulici Nybrogatan. Sídlily teď přímo naproti sobě. Z malých prostor v ulici Artillerigatan to sice nebylo daleko, i tak ovšem stěhování stálo spoustu času a energie a všichni by uvítali trochu klidu.